

Dominus Camillus

scripsit Giovannino Guareschi

vertit Michele Palese

Dominus Camillus, archipresbyter vīcī Ponterotto, erat vir summae benignitātis. Sed erat ūnus ex eōrum quī apertē prōfitentur et, tum cum rēs perplexae sordidaeque accidērunt, in quibus senēs locuplēs et virginēs immixtī erant, dominus Camillus in Missā ōratiōnem infīnitam comiter incēpit, sed postea, id temporis cum sanē primō ōrdine ūnum ex turpium vīdit, modō victō et ōratiōne abruptā, pannum super caput Iēsū crucī affīxī altāris maiōris iēcit nē audiret et, manūs in lateribus pōnēns, suō modō ōratiōnem ad finem perdūxit et tam tonāns erat vōx quae ex ōre illius hominis immāni corporis magnitūdine, et tam magnā dīcēbat, ut tēctum parvae ecclēsiae tremere.

Dominus Camillus scīlicet, tempore ēligendī adventō, tam apertē dē prīncipibus sinistrarum partium locī ōratiōnibus dīxit ut, ad vesperem, vixdum satis certā lūce, dum reveniēbat ad parochī domum, magnus prāvusque homō palliō amictus ex saepe exsiliēns ā tergō adorīrētur et, tempus in quō dominus Camillus impediēbātur ā birotā cuius manūbrīo suspēsa erat sarcina in quā septuāgintā ōva inerant nōn dīmittēns, validē tunderet eum pālō, ēvolāns postea ē cōspectū ut ā terrā absorptus.

Dominus Camillus nihil nēmīnī dīxit. In parochī domum adventus et ōvīs in tūtō positīs, īvit in ecclēsiā ad Iēsū cōsulendum, sicut solēbat cum dubitāret.

«Quid faciam?» quaesīvit dominus Camillus.

«Pēnicillō dorsum tuum aquā oleō mixtā illine et tacētō» respondit eī Iēsūs ab altāris summitate. «Iniūriās inferentibus dōnandum est. Hoc est praeceptum.»

«Concēdō» opposuit dominus Camillus. «Sed haec sunt verbera, nōn iniūriae.»

«Et quid hoc significat?» eī susurrāvit Iēsūs. «Num vīs iniūriās corporis iniūriīs animae acerbiorēs esse?»

«Cōsentiō, Domine. Sed Tū illōs mē, quī sum minister Tuus, verberantēs Tibi iniūriās intulisse meminisse dēbē. Hoc agō magis prō Tē quam prō mē.»

«Num ego tē magis minister Deī eram? Et num dōnāvī illīs mē in cruce figentibus?»

«Tū es difficilis et contumāx» conclūsit dominus Camillus. «Semper rēctē dīcis Tū. Fiat voluntās Tua. Dōnābimus. Mementō tamen sī illī meō silentiō ēlātī capitem meum frangent culpam Tuam esse. Possum Tibi aliquot locōs Veteris Testāmentī commemorāre...»